

Suvel sittenkin suloiset

Kirjoittanut Anja Karkiainen

Kerran hautasin kesäni
jä iseen maahan maaliskuussa.
Sitten paikalta pakenin
syksy-yö sydämessäni,
mieli täynnä marraskuuta.

Sinun luulin mennessäsi
vieneen kaikki kauniit päivät
multaan mustan paaden alle,
ja sinne joka suveni
kadonneen ikiajoiksi.

Päivät verkalleen mateli,
vitkaan vierä pitkä vuosi.
Tulva tuskien aleni,
itku viilensi ikävän,
haava lientyi haikeudeksi,
kaunis kaipuu jäi jällelle.

Palasi valoisa aika,
suvi saapui ja eteni.
Et ollut minulta poissa,
menettä nyt en sinua!

On kuin kulkisit mukana
meninpä mihin tahansa;
kuuman kaupungin kaduilla,
puistikoissa puitten alla,
niityllä apilaisella
kurkit kukkien teristä,
loistat siivissä korenon,
kuusen oksilla oleilet,
haavan lehdissä haviset,
kiidät pääskynä pihalla,
virran varrella vaellat,
polskit rannan poukamassa,
keinut onkien kohoissa,
sorsanpoikana sukellat.

Kun sinun kauttasi sisäistin,
että voi suvi jokainen
olla täällä viimeiseni,
kaiken herkemmin havaitsen
aistein tarkoin ja avoimin.

Vuosi vuodelta tulevat

Suvel sittenkin suloiset

Kirjoittanut Anja Karkiainen

suloisempina suveni;
kesäkuut on kukkeammat,
heinähelteet hehkuvammat,
elokuuni kuulakammat.

Nautin nyt ja myös iloitsen
kun muistan kesiä niitä,
joina yhdessä kedolla
kuljimme käsi kädessä
perhon siipiä ihailien,
kukkakimppuja sitoen.